

[Madsen-Mygdal.]

fremhæver, i hvor ringe Grad der af Departementschefen, som i dette Forhold maa være den ansvarlige Leder, er udvist Omhu i den Opgave, der dog skulde være hans første og nærmestliggende: Tilvejebringelsen af rene og klare Administrationslinier indenfor Ministeriet selv.

Jeg siger ikke dette, fordi jeg føler nogen som helst Lyst til at rette Angreb mod den nuværende Departementschef eller anspore til en personlig Forfølgelse af ham. Departementschef Dalhoff faar fra mange Sider og ikke mindst fra dem, der har staaet ham nærmest i hans Arbejde, og hvis Ord derfor har mest Vægt, det Vidnesbyrd, at han er en baade dygtig og loyal Embedsmand. Jeg tror nu ikke, at den Ros, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen her vilde tildele Departementschef Dalhoff, egentlig var til hans Gavn.

Jeg tror — det har jeg hørt fra saa mange Sider, og jeg tror, det er rigtigt —, at Departementschef Dalhoff i mange Henseender er en dygtig og loyal Embedsmand, men alligevel forekommer det mig nødvendigt at sige, at for disse uordnede Forhold indenfor Handelsministeriets Administration, der nu er afsløret i denne Beretning, som vi alle sammen har set og læst, er der og maa der være et Ansvar, og jeg kan ikke se rettere end, at dette Ansvar først og fremmest samler sig om den, der er Chef for Departementet.

Dette Ansvar gælder ogsaa den Affære, som har givet Anledning til hele denne Undersøgelse, nemlig de Arendrupske Bedragerier. Det er ikke nok at skyde sig ind under, at for en Bedrager kan ingen væge sig. Mindst af alt gaar det an indenfor det Ministerium, hvis Hovedopgave netop er den at overvaage, at der føres virksom Kontrol overfor Bedragerier i private Institutioner, der paa særlig Maade træder i Forhold til Offentligheden.

Og med Hensyn til de Arendrupske Bedragerier — jeg skal i øvrigt ikke følge det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Opfordring til at komme ind paa en Omtale af Bedrageren Arendrup, det er slet ikke det, der foreligger til Drøftelse her i Dag, der kan naturligvis holdes lange Taler baade om denne Bedrager og mange andre Bedragerer — er Forholdet jo oven i Købet det, at der ikke er Tale om raffinerede eller snedigt udtænkte Metoder, der er kun Tale om dette simple og enkle, at Bedrageren tog af de Kasser, der var ham betroet, og naar der var nogle af dem, der blev tomme, anmodede han simpelt hen om at faa mere

bevilget, uden at man nogen Sinds mente at have Mandat til at føre Tilsyn eller Forpligtelse til overhovedet at beskæftige sig med, om der blev ført et Tilsyn.

Naar vi nu erindrer, i hvor overordentlig mange Tilfælde, desværre ikke mindst i de senere Aar, netop Handelsministeriet har foranlediget Undersøgelser og Sagsanlæg og ramt meget haardt baade paa Æren, paa Stillingen og paa Pengene overfor dem, der udenfor Ministeriet i større eller mindre Udstrækning har forsømt at øve Tilsyn og blot at forvise sig om, at Tilsyn blev ført, forekommer det mig ikke, det gaar an — jeg lægger her alle personlige Hensyn til Side —, at man siger, at i Handelsministeriet selv er der ikke noget Ansvar, der er det Systemet, visse Grundskader, Mangel paa Organisering, ja, endogsaa Enevælden, der jo dog ikke har kunnet virke meget mere skadelig paa dette Ministerium end paa de andre Ministerier, det er alle disse almindelige Ting, der skal have Skylden, og saa indskrænker man sig i øvrigt til at udtale Forventning om, at det skete ikke gentager sig.

En saadan Forklaring med tilknyttet Forventning har Handelsministeriet ikke selv ladet sig nøje med og ikke kunnet lade sig nøje med i Bedragerisager udenfor Centraladministrationen, og derfor spørger jeg: Kan det da gaa an, at der anlægges en helt anden Betragtning for manglende Tilsyn indenfor Ministeriets eget Omraade? Jeg tror ikke, det gaar an hverken overfor det, der er sket, men navnlig ikke overfor Fremtiden.

Den højtærede Statsminister var nu i sit Svar inde paa, at det var Systemet, det var Regnskabsførelsen, men, som han sagde, nu kan det ikke gentage sig, for nu har vi iværksat en bedre Form for Regnskabsvæsen; og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, forstod jeg, var ogsaa inde paa dette: vi har taget Initiativet; vi Socialdemokrater har tilvejebragt en Ordning, saa nu kan saadant noget ikke ske.

Det er i og for sig Sagen uvedkommende, hvem det er, der har indlagt sig saa stor Ære og Fortjeneste i denne Sag; men naar det nu saa stærkt fremhæves fra socialdemokratisk Side, tror jeg, det er rigtigt at gøre opmærksom paa, at det ikke er helt rigtigt, naar de siger: Det var os, der tog Initiativet, det er os, der har skaffet et bedre Regnskabsvæsen. Det var under Ministeriet Neergaard, at den Kommission blev nedsat, hvorfra alle de Forbedringer og Fremskridt, der er gennemført indenfor